

sine Indtægter; men hvad faar den, som ved sine Hænders Gjerning skal fortjene til sit og Families Underhold, naar Sygdom eller andre ullykkelige Omstændigheder komme paa? Dette er Utsaamen Noget, som gjør, at, naar Embedsmændenes Billaar ere nogenlunde gunstige — og det ville de efter min Mening altid være, der vil aldrig komme en Regjering og Rigsdag tilstede, som ville blive enige om at stille Embedsmændene ugunstigt — saa kunne vi være sikre paa, at Embedsstanden altid vil faae saadanne Kræfter, som Staten kan være tjent med. — Pensionen kan der være forskjellige Meninger om; men at den ogsaa er en Tiltrækningskraft for Embedsmændene, er unegteligt. I den Henseende er der ingen Sammenligning mellem Embedsmændene og de øvrige Statsborgere; Embedsmanden har ligesaa godt sit rigelige Udkomme, naar han fratræder sit Embede, som medens han har det. Utsaa, jeg for mit Bedkommende er i den Henseende meget rolig. Jeg veed, at der ingensomhelst, Lødens er til at ville stille Embedsmændene mindre gunstig, end Staten kan være tjent med; men der er vist Ingen, som kan undre sig over, at Repræsentationen, fordi vi nu have faaet nogle dyrere Mar, og disse Mar ere salbne, efter at vi have revideret vore Lønningslove, viser sig uwillig til strax at forhøje Embedsmændenes Lønninger med et fast Tillæg. (Ploug: Det skulle vi jo heller ikke!). Jo, det er det, der er stillet i Udsigt. En af Sovedgrundene, hvorfor den høitagtede Regjering har stillet sit Vædringsforslag, er jo den, at det derved slaas fast, at Tillæget skal være vedvarende, og derfor skal ogsaa Lønningsloven forelægges til Revision i en nær Fremtid. Utsaa, hvorledes vi end vende og dreie Sagen, saa paaftaar jeg, at vi ikke gjøre Uret i foreløbig at give Embedsmændene et Tillæg, som Repræsentationen og Regjeringen kunne enes om, og som findes at være passende, og fremdeles vil jeg sige, at denne Tale om, at der gjøres Brud paa Disciplinen, finder jeg ikke med Grund kan fastholdes. Den Embedsmand, der har — jeg vil ingen bestemt Sum nævne, men siger blot en af de Sager, som jeg mener er over dem, man passende kan tænke paa at give Tillæg — har det i sin Magt, forsaavidt han er en god Husholder, at stille sine Sager saaledes, at han i den Tid, han lever, ikke skal føle sig trykket. En Indrømmelse vil jeg gjøre ligeoverfor den ærede 3die Landskingsmand for 1ste Kreds (Ploug), og det er den, at Forholdene i Kjøbenhavn ere vanskelige at bedømme; i saa Henseende er Hovedstaden i Forhold til det øvrige Land for stor, ligesom den er det i saa mange andre Henseender, og, naar derfor Embedsmændene skulle stilles paa lige Lønninger, saa ligger der en Vanskelighed i at stille Embedsmændene i den store Stad Kjøbenhavn under ligesaa gunstige Forhold, som Embedsmændene i den øvrige Del af Landet. Vi se jo ogsaa, at de, der bo i Kjøbenhavn, tro,

at vi have en saa forfærdelig Dyrtd, som vi ingenlunde have. 1 Pd. Smør i Kjøbenhavn betales med omtrent 2 Mk. mere end i de fleste Steder i Provindserne (Modsigelse). — Ja, ja, saa omtrent (Modsigelse). Ja, vi skulle dog vel nok vide, hvad Smøret koster. Jeg kender naturligvis ikke af personlig Erfaring Smørpriserne i Kjøbenhavn, men jeg hører ud, hvad Folk sige, at de give for Smør, og den Sammenligning, jeg gjør, er ganske rigtig. Det er ganske vist, at de i Provindserne ikke Alle faae lige meget for Smøret; men den almindelige Pris overstiger ikke ret mange Steder 2 Mk. 8 p. for et Pund. Nu kunne de selv regne ud, mine Herrer! Og saaledes er der mange Forhold ude i Landet, som ere noget afvigende fra de kjøbenhavnske. — Jeg burde endnu sige et Par Ord om de sidste Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for 5te Kreds (Dyrenbøll), men jeg vil det ikke, af den ganske gode Grund, at jeg ikke tror, at der her i Landsktinget eller i Repræsentationen bør være Tale om det, som det ærede Medlem næviede.

Dyrenbøll: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i hans almindelige Betragtninger over Embedsstanden. Det er jo et Forhold, der er saa ofte diskuteret, at det kun vilde trætte at forsætte Forhandlingen derom. Men det ærede Medlem fremkom med en Ytring, der forekom mig i den Grad urigtig, at jeg ikke kan lade den staa uimodsaagt. Det ærede Medlem sagde, at Embedet er jo igunden en Eiendom. Ja, gid det var saa vel! thi saa vilde Forholdet være et ganske andet. Det ærede Medlem kan naturligvis ikke mene, at Embedet skulde være en Eiendom i den Forstand, at det skulde betragtes som lige med en fast Eiendom. Men jeg vil tænke mig, at han nærmest har havt sin Opmærksomhed rettet paa at betragte Embedet som en god Næringsvei, f. Ex. som en god Bepærtning, et godt Snekterværktied eller, kort sagt, som en Næringsvei. Men saa maa det ærede Medlem erindre, at der jo dog er Forskjel, at den, der er i Besiddelse af en Eiendom af den Bepærtning som et Embede, ikke kan disponere over Eiendommen. I det Dieblit jeg kunde lade mit Embede gaa over til min Søn, hvis jeg havde en, eller jeg i det Hele kunde paa den Maade disponere over det, naar jeg selv blev affalbig, saa var det ganske vist langt at foretrække for en Pension. En Onke efter en Haandværksmand kan lade sin Forretning drive ved en Svend, men en Justitsembedsmands Onke kan ikke lade hans Forretning drive ved en Fuldmægtig.

N. Nasmussen: Jeg kan ikke antage, at det ærede Medlem med fri Villie og Forsæt i den Grad fordreiede mine Udtalelser, som han gjorde; det tror jeg ikke. Men jeg kan dog ikke forstaa, at det kan være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at jeg talte om, at en Embedsmand